

Sistēmiskums kā Pasaules būtība

Pasaule ir sistēmiska. Tā veidojas no sistēmām, sistēmu sistēmām un sistēmu sistēmu sistēmām. Sākot no daudzo visumu sistēmām „mūsu Visumu veidojošo galaktiku sistēmām, beidzot ar sabiedriskām sistēmām, būtņu organismu veidojošo dažādo šūniņu sistēmām un pašu šūniņu kā molekulu un atomu sistēmām un tās savukārt ir kādu mistisku elementārdaļiņu sistēmas, kas savukārt esot „kaut kā „dažādu frekvenču svārstības. Matērijas daļiņas (tātad arī viela un viss pārējais) tad veidojoties kā dažādu svārstību kopveidojošies „blīzumi” (sablīvējumi)

Katram sistēmas elementam ir sava vieta, noteiktas funkcijas un tas ir pakļauts kaut kādām noteiktām Sistēmas likumībām. Domājot cilvēki cenšas šīs sistēmas, to jūkli un tajās darbojošās likumības kādi izprast un „salikt pa plauktiņiem” cik jau nu tas būtu iespējams, atrodoties šo sistēmu iekšpusē, bet nevis neatkarīgi novērojot „skatā no malas”. Tad nu iztēlē tiek konstruētas dažādas hipotēzes, teorijas, *shēmas*, jeb tā saucamie *modeļi*, kas pēc iespējamās vienkāršāk un uzskatāmāk ilustrētu un skaidrotu kādas Pasaules sastāvdaļas vai norišu būtību.

Teorija ir iztēlē veidota prāta konstrukcija, kuras pielietojumā var reāli prognozēt kādas norises vai, vēl labāk, izveidot kādas reāli darbojošās ierīces.

Hipotēze ir prāta konstrukcija, kura ar praktiskiem rezultātiem vēl nav neapgāžami pierādīta, taču tā izskatās it kā ticama un „tas tā varētu būt”.

Modeļi, shēmas - apraksti, attēli vai „vieliskas” dabas veidojumi, kas vienkāršotā un uzskatāmā veidā attēlo kāda objekta, sistēmas vai procesa būtību.

Ar dažiem šādiem hipotētiskiem Pasaules sistēmu modeļiem, tad arī ir mēģināts šajā traktātā iepazīties.

Visvienkāršākos Pasaules modeļus, kas neprasīja pārāk lielu „galvas laužšanu un smadzeņu kustināšanu” veidoja dažādās reliģijas. Šajos modeļos „visa kā” cēlonis, izcelsme un realizācija nāk no Dieva (vai dieviem) - to dažādajos nosaukumos un interpretācijās. Tādējādi viss „ir skaidrs” un nekādi tur jautājumi vairs nevar būt - viss, „kas ir”, kas notiek un notiks, ir Dieva (vai dievu) gribas notikšanas izpausmes un punkts! Un nav jēga censties dziļāk ko izprast un saprast, jo „tā Kunga ceļi ir neizdibināmi!”

Manuprāt var piekrist domai, ka, ja tāda vai citāda Dieva nav, tad viņš ir jāizdomā, kā Cilvēcei nepieciešams tās neapzinīgāko daļu disciplinējošs faktors, kaut bailēs no neizbēgamā „Dieva soda”. Ar „pliku sirdsapziņu” vien garīgi nenobriedušajai Cilvēces lielākajai daļai diemžēl vismaz pagaidām vēl nepietiek. Diemžēl „Dieva vārdā” apmāti cilvēki spēj izdarīt arī visādas riebklības un noziegumus, bez jebkādiem sirdsapziņas pārmetumiem, uzskatot, ka izpilda „Dieva gribu” vai dara „Dievam patīkamus darbus”. Vēl absurda ir vienu Dievu pielūdzošās, taču savstarpēji apkarujošās konfesiju izdarības, uzskatot sevi vai nu par „izredzētajiem”, vai aicinot iznīcināt citādi ticīgos vai

„neticīgos”. Cik gan daudz asiņu ir izliets un ļauna pastrādāts visādu reliģisku nesaskaņu un konfliktu dēļ! „Krusta kari” un kristietības uzspiešana „pagāniem” ar „uguni un zobenu”. Odiozie katoļu un luterāņu kautiņi „kulturālajā Eiropā” Biedējoši agresīvie fanātiski radikālie islāmticīgie...

Filozofiskai domai attīstoties, veidojās arī dažādi „materiālistiski” Pasaules uzbūves un tās norišu modeļi. Pārpratumu novēršanai vispirms gan vajadzētu vienoties par „matērijas” jēdziena būtību. Patlabanējā filozofijas zinātnes attīstības posmā populārs ir uzskats, ka

matērija ir viss, kas Pasaulē objektīvi eksistē.

Objektīvi, nevis subjektīvi - tas ir, tikai iztēlē vien, bez jebkādas reāli pamatotas argumentācijas!

Tā saucamajā „zinātniskās pieejas” metodē varētu sniegt šādu visai vienkāršotu Pasaules uzbūves pamatķēditi :

1. Cilvēkiem pazīstamākā un vieglāk uztveramā matērijas forma ir **viela** - tas, ko mēs varam uztvert un identificēt ar saviem primārajiem jutekļiem (tausti, redzi, ožu, garšu vai dzirdi) Vielai var būt dažādas tās t.s. agregātformas - cieta, šķidra, gāzveidīga, pēdējā laikā ir parādījies arī tāds jēdziens kā „plazmas” stāvoklis („karstā” plazma ir jau izsenais pazīstamā *liesma*, svecei vai malkas pagalei degot. Ar „auksto” plazmu sastopamies t.s. gāzu jonizācijas procesos, piemēram, t.s. neona „reklāmcaurulītēs” vai modernajās gaismas spuldzēs.) Pat vakuums („tukšums”, jeb „nekas”) un telpa arī ir matērija (lai gan „vielas” jēdzienu mums pierastajā izpratnē tiem būtu grūti piemērot), kas sevī satur daudz noslēpumu

Apkārtējo Pasauli mēs izzinām un gūstam priekšstatus caur saviem jutekļiem un uztveri, kuru spēju diapazons ir ierobežots un atšķirīgs gan dažādas sugas būtnēm, gan dažādiem indivīdiem. Tādēļ Pasaule ”izskatās” dažāda cilvēkiem, suņiem, sikspārņiem utt.. Un kur nu vēl cilvēku (it sevišķi visādu talantīgu ģēniju) atsevišķās uztveres īpatnības un iztēles bagātība! Sevišķi lielas atšķirības cilvēkiem ir emocionālās uztveres jomās. Izmeklētājiem un tiesnešiem bieži nākas sastapties ar faktiem, kad liecinieki „redz” to, ko zemapziņā ir „vēlējušies” redzēt un par redzējuma patiesumu ir pat svēti pārliecināti. Palasot memuārliteratūru, var redzēt, cik gan dažādi vienu un to pat notikumu skatījumi un vērtējumi ir dažādiem autoriem.!

2. Zinātnieki apgalvo, ka Visumā visizplatītākā matērijas forma esot **lauks**, kas būtībā ir tipiska prāta konstrukcija, kuras eksistenci var pamatot un pierādīt ar matemātiskām metodēm.

. Pirms gadiem simt piecdesmit angļu zinātnieks – fiziķis Džeims Klārks Maksvels (1831 – 1879) uzrakstīja savus slavenos matemātiskos vienādojumus ar kuriem teorētiski pamatoja tādas matērijas veida eksistenci. „Nopietni zinātnieki” par viņu gan smīkņāja, jo „papīrs taču paciešot visu!”. Šodien uz elektromagnētiskā lauka teorijas bāzes darbojas mums tik pierastās un it kā „pašsaprotamas” lietas, kā radio, televīzija un mobilie telefoni..Mums ir zināmi magnētiskie, elektriskie, elektromagnētiskie un gravitācijas lauki. Pastāvot arī bioloģiskie, psihiskie un torsionu lauki, par kuriem gan „nopietni

zinātnieki” atkal smīkņā Laukiem kā matērijas veidam ir tā kopējā īpašība, ka to iedarbība ir distancionāla un tie izplatās apkārtējā telpā.

3. Būtiska matērijas forma ir **enerģija**, ko varētu definēt kā faktoru, kas ierosina un uztur kādu procesu. Procesi ir dažādi - mehāniskie, termiskie, ķīmiskie, elektromagnētiskie, nukleārie (atomkodolu), kosmiskie, psihiskie un vēl kādi šie nepieminēti un mums pat vēl nezināmi. Līdz ar to pastāv arī attiecīgu nosaukumu dažādas enerģijas. Skolā esam mācījušies, ka enerģijai ir divējas izpausmes - darbībā (procesā), tad to sauc par kinētisko enerģiju, bet uzkrātā („snaudošā”), iespējami sākt „darboties”, par potenciālo enerģiju. No prakses zinām, ka no vielas un laukiem var iegūt enerģiju (tātad, šīs matērijas formas var pārvērsties enerģijas formā). Tādā primitīvākā piemērā, degot malkas pagalei iegūstam siltumu (termoenerģiju), nedaudz sarežģītākā šodien mums pazīstamā piemērā - elektromotoros ar magnētisko lauku iegūstam mehānisko enerģiju. Fizikas teorētiķi uzskata, ka milzum daudz enerģijas ietilpst tādā matērijas formā kā vakuums. Ir tikai jāiemācas šo enerģiju no turienes „izvilkt ārā”...

4. Jēdzienu **informācija** mēs intuitīvi it kā saprotam visi, taču to vārdiski noformulēt ir pagrūti. Tas ir daudzveidīgs un daudzlīmeņu faktors, kas atspoguļo un arī veido dažādu objektu un subjektu savstarpējās saites un iespaidus. Faktors, kas vada enerģētiskās plūsmas un realizē vadības funkcijas (it sevišķi t.s dzīvajām būtnēm) dažādu procesu realizācijā, Informācija ir sasaistīta ar tādām matērijas formām kā vielas, lauki un enerģijas, kas parasti kalpo kā tās „nesēji”. Ja jau šis faktors nenoliedzami eksistē, tad, saskaņā ar mūsu matērijas definīciju, tā arī ir matērija, gan tikai daudz augstākā attīstības un sarežģītības formā, pakāpē un daudzveidībā. Iespējams, kā līdzīgi kā enerģiju gadījumā, informācijai varētu būt kinētiskā izpausme (procesu vadības „komandas”, „ārējie iespaidi” - kairinājumi, sistēmas iekšējo elementu reakcija) un potenciālā forma dažādos „vieliskas dabas nesējos” (papīrs, dažādi objekti, tagad arī visādas tehniskas ierīces u.c.) tajos „iekonservētā” veidā.

Pastāv tāda pusfantastiska hipotēze, ka Pasaulē eksistē tāds veidojums kā Informatīvi Vadošais Lauks (IVL), kurš sevī ietver visu Pasaules informāciju, par visu, kas jau ir noticis vai vēl notiks (!) un kas vada un nosaka itin visus Pasaules procesus. Cilvēku visādas „ģeniālās atklāsmes”, izgudrojumi, mākslas darbi utml. esot izskaidrojami ar to, ka šim indivīdam ir bijusi izdevība uz brīdi „pieslēgties” minētajam IVL, no kurienes tad ir saņemti ierosmes impulsi viņa prātam un iztēlei.

Informācija ir cieši saistīta ar veselības un slimošanas problemātiku. Cilvēkā kā sarežģītā sistēmā, tās funkcionēšanai noris sarežģīti daudzpakāpju informatīvi procesi gan centrālajos, gan lokālajos vadību līmeņos, gan atgriezeniskās saites realizācijā. Ja tajos kas ir samežģīties, cilvēks „saslimst” Starp citu, tāds psihiskas saslimšanas paveids kā iemīlēšanās, arī ir saistīts ar informatīviem „samežģījumiem”. Dažādu iemeslu veidotais informatīvais disbalanss organisma funkcionālajā darbībā ir par iemeslu tik izplatītajai tā saucamai veģetatīvajai distonijai ar krāšņu savu izpausmju buķeti - sākot no visādiem „savārgumiem” un neirozēm un beidzot ar sirds darbības un citu orgānu funkcionēšanas traucējumiem. Šo distoniju dakteriem ir visai grūti diagnostēt un pakļaut aparatūras analīzei. - visas analīzes rāda „normu”, taču skaidri redzams, cilvēks ir slim! „Veseļošanās” procesiem arī ir izteikts informatīvs raksturs. To spilgti parāda dažādie pašiedvesmas, pašhipnozes, hipnozes, „placebo” („tukšās” tabletes) un akupunktūras efekti. Pieredze rāda, ka gripas epidēmija „neķer” stresa stāvoklī esošos - „varoņus”, fanātiķus, iemīlējušos un vispār augstā emocionālā pacēlumā esošos. Kad stress un

saspringums ir atslābis (tātad, informatīva rakstura faktori, tad gan iekrītot gripas (vai citas epidēmiskas kaites) ķetnās. Homeopātiskajā medicīnā lieto ļoti atšķaidītas „zāles” un jo lielāks atšķaidījums, jo „spēcīgāka” esot iedarbība. Izrādās, ka ļoti efektīvi ir tādi atšķaidījumi, kuros, kā rāda aprēķini, vairs praktiski nav nevienas „ārstējošās” vielas molekulas (!) Rodas hipotēze, ka „ārstē” ne jau tā attiecīgā viela, bet gan informācija par šo vielu, kas šajā šķīdumā ir saglabājusies.

5. Sistemātika informācijas plūsma un tās kaut elementāra sakārtotība katrā objektā (ne tikai subjektā vien!) atkarībā no objekta sistēmiskās sarežģītības, veido kādu **apziņas** līmeni. Lai cik skeptisks viens otrs arī būtu, taču esam spiesti atzīt, ka vismaz t.s „augstākajiem” dzīvniekiem kāda apziņa pastāv un, tātad, saskaņā ar definīciju, tā arī ir matērijas forma.

6. Attīstīta un sazarota apziņa rada **domas** - arī kā matērijas formu.

7. Attīstītu domu kopums veido **dvēseli**.

8. Dvēseles programmatiskā kvintesence ir **gars**

9. Visumam, kā mums zināmam vissarežģītākajam sistēmiskam veidojumam, tātad ir jābūt ar attiecīgu visaugstāko apziņas līmeni ar visu no tā izrietošo. Šo matērijas augstāko formu tad varētu uzskatīt par **Dievu** to Kungu (Kosmisko Saprātu, Absolūtu, Jehovu, Allahu, Budu vai kādos citos nosaukumos)

Tādējādi apziņa, domas, dvēsele, gars un Dievs ir materiālas dabas informatīvi veidojumi, un šajā vienkāršotajā Pasaules uzbūves shēmā ir samierināti un apvienoti t.s materiālistiskie un ideālistiskie pasaules uzskati, ko gan reliģijas fundamentālisti uzskata par Dieva zaimošanu...

Pasaulē visi tās elementi un procesi ir sasaistīti vispārējas cēloņ-seku likumības virknē. Ikviens faktors ir kāda cēloņa sekas un veido nākamo cēloni. Domājams, ka visas cēloņ-seku virknes sākotnējā iniciācija nāk no šī „Kosmiskā Saprāta” kā visaugstākās apziņas. Tas arī salāgojas ar Bībelisko sakramentālu teicienu : „Sākumā bija Vārds!” (tas ir, informācija, jeb būtībā - pats Dievs).

Droši vien Pasaules uzbūve nav tik vienkārša, kā šajā ļoti vienkāršotajā modelī. Diez vai matērijas dažādās formas var tik strikti sadalīt un „salikt pa plauktiņiem”, definējot, ka tā ir „viela”, bet tas ir „enerģija” vai „gars”. Iespējams, ka Pasaule būtu jāaplūko kā kāds vienots veselums, nevis to „digitalizējot” - sadalot atsevišķās vienībās, kas gan ir ļoti ērti tādai vienkāršotai analīzei un uzskatāmībai.

Būtisks Pasaules sistēmiskuma aspekts ir tās **daudzdimensionalitāte**.

Ikdienīšajā pieredzē, paļaujoties tikai uz savu maņu orgānu ierobežotajiem resursiem, mēs Pasauli uztveram kā telpisku struktūru trijdimensiju izpildījumā ar pašsaprotamām trijām koordinātām - garumu, platumu un augstumu. Taču augstākajā matemātikā matemātiķi tikpat pašsaprotami savos vienādojumos operē augstākām daudzām dimensijām. Ja tā pati matemātika, kas pamatoja matērijas veida - lauka eksistenci, (kura būtību izprot tikai speciālu izglītību guvušie), uz kā balstās mūsdienu tehnikas „brīnumi”, uzskata, ka „augstākas dimensijas” (teorētiski pat bezgaldaudzas) pastāv, tad to esamību

kategoriski noliegt ir grūti. Lai atceramies, kā savā laikā par „tukšu fantazēšanu” uzskatīja jau minētos Maksvella vienādojumus un tajā sakarā par kādiem tur „laukiem”.

Ja augstākas dimensijas telpu mums ir grūti stādīties priekšā, tad zemāku dimensiju „telpas” mēs jau varam izprast un pat analizēt to kādas īpašības.

Vispār pats jēdziens „telpa” Pasaules uzbūves aspektos iespējams ir tikai šaurā uztverē, tā teikt - „atsevišķs gadījums” (matērijas izpausmes forma). Mūsdienu modernajās fizikas teorijās pat operē ar apvienotas „laiktelpas” jēdzienu, kas „normāliem” ļaudīm bez speciālām zināšanām ir kas galīgi neizprotams. Tā vien gribas paironizēt ar prātulu, ka - zinātne ir kaut kā nesaprotama izskaidrošana ar kaut ko vēl nesaprotamāku!....

Divdimensiju „pasaules” vienkāršots modelis ir plakne (vispārējā gadījumā kāda virsma). Šajā pasaulē pastāv tikai garuma un platuma jēdzieni, bet nav augstuma jēdziena.

Viendimensijas „pasaules” modelis ir līnija - te pastāv tikai garuma jēdziens.

Uz papīra lapas (divdimensiju pasaules modelī) mes varam sazīmēt (ievietot) bezgaldaudzas dažādas līnijas (viendimensiju pasaules). Savukārt „kubā” (trijdimensiju pasaules modelī) mēs varētu ievietot bezgaldaudzas plaknes (plaknei taču „biezuma”, tas ir „augstuma” jēdziens nepastāv) Izriet būtisks secinājums :

Dažādu dimensiju „telpas” savietojas un augstāku dimensiju „telpās” ietilpst bezgaldaudz zemāku dimensiju „telpu”

„Savietojanos” varētu iedomāties pēc t.s. „matrjoškas” principa. (No krievu valodas – populāra suvenīra – rotaļlietas apzīmējums)

Tātad hipotētiskā četrdimensiju pasaulē varētu izvietoties bezgaldaudzas mums tik pašsaprotamās tridimensiju pasaules! Tātad fantastu iedomātās visādas „paralēlās pasaules” tādas „blēņas un suņa murgi” nemaz nav un vismaz teorētiski varētu pastāvēt.

„Savas” pasaules iemītniekam par to pieejamā informācija ir ierobežota.

Šīs tēzes ilustrācijā iedomāsimies, ka divdimensiju pasaulē (teiksim, papīra lapa) ir uzzīmēta kāda līnija. Divdimensiju pasaules iemītnieks hipotētiskais „plaknītis” to, kas atrodas aiz šīs līnijas, saredzēt nevar (tai „pāri” paskatīties nav iespējams, jo „augstuma” jēdziens šajā pasaulē nepastāv.) Tātad „”plaknītim” pieejamā informācija par „savu” pasauli ir nepilnīga. Toties augstākas dimensijas iemītniekam, teiksim. „kubītim ”, no tridimensiju pasaules, no „augšas” skatoties, viss ir redzams, arī tas, ko „plaknītis” varbūt nekad nespēs saskatīt.

Nu ko! Varbūt tie visādi „gaišreģī” un „pravieši”, kurus mēs uzskatam par šarlatāniem, informāciju tik tiešām saņem no kādām „augstākām pasaulēm”!?

Izdarīsim iztēlē šādu eksperimentu :

Uz papīra lapas (divdimensiju pasaule) uzzīmēsim spirāli (līniju, tātad viendimensijas pasauli). Attālums starp spirāles sākuma un beigu punktiem, no viendimensijas pasaules aspekta, ir kādās vienībās izmērāms ejot visu „garo” ceļu pa visiem spirāle vijumiem.

Taču no divdimensiju pasaules aspekta (papīra lapa) attālumu starp spirāles sākuma un beigu punktiem mēs varam noteikt „pa taisno”, nemaz neriņķojot pa visiem spirāles vijumiem. Šis attālums tajās pat mērvienībās būs attiecīgi mazāks.

Turpinām eksperimentu, Mūsu papīra lapu sarullējam cilindriskā formā. Tātad būsīm izveidojuši trijdimensiju pasaules modeli. Šajā konstrukcijā attālums starp mūs interesējošiem punktiem to mērot cilindra „biezuma” virzienā atkal ievērojami samazināsies, Tātad varētu secināt, ka

No zemākām dimensijām pārejot uz augstākām dimensijām, attālums starp kādiem objektiem (punktiem) samazinājās un tas var kļūt pat bezgala mazs.

Tātad tās „augstākās pasaules” nemaz nav jāmeklē nez kādās tur „debesu dzīlēs” vai „kosmiskās tālēs”, jo tās atrodas tepat mums blakus vai pat mūsos.

Vēl viens secinājums : Veikt kosmiskos ceļojumus miljoniem gaismas gadu attālumos ir pavisam vienkārši. Jārealizē tikai tāds „sīkums”, kā pāreja uz attiecīgu augstāku dimensiju un kārotais ceļa mērķis būs tepat mums blakus! Kāpēc gan ne? Mēs pirmīt tādu „pāreju” jau iztēles eksperimentā realizējām, papīra lapu (divdimensiju pasauli) spirāliski savērpjot cilindrā un tā nokļūstot trijdimensiju pasaulē. Tātad vismaz teorētiski tāda iespēja pastāv!

„Paralēlajām pasaulēm” var izveidotas arī kādas kopējas saskares joslas, Tā izpratnei iztēlosimies, ka telpā zem kāda leņķa saskaras divas papīra lapas (divdimensiju pasaules). Šo „pasauļu” saskares kopējā „ģeometriskā vieta” būs kāda līnija. Iztēlosimies, ka kāds „plaknītis” ceļo pa savu divdimensiju pasauli un uzskrien virsū šai ģeometriskajai vietai un, tālāk ejot, tad nu pāriet uz citu mūsu iztēles modeļa „lapu”, tātad nokļūst citā arī divdimensiju pasaulē, taču līdz ar to pazūdot no „savas” iepriekšējās pasaules! Varbūt arī teorētiski daudzajām trijdimensiju „paralēlajām pasaulēm” kādu apstākļu dēļ var izveidoties tādas kopējas „ģeometriskas vietas,” Varbūt tā var izskaidrot tos mistiskos gadījumus, kad kāds cilvēks pēkšņi bez pēdām pazūd un dažkārt pēc kāda laika tikpat mistiski gan kādā citā vietā pēkšņi parādās!?

Paceļas jautājums par augstāko dimensiju koordinātu būtību. Te nu ir iespējamās dažādas spekulācijas. Tā pie mēram, šāda „augstāka” dimensija varētu būt laiks, kas pats par sevi ir visai noslēpumains faktors. (It kā uz laiku varētu attiecināt arī matērijas jēdzienu, jo kā objektīvi pastāvošs faktors tas atbilst matērijas definīcijai. Zinātnieki pat prāto par laika materiālām elementārdaļiņām - *hrononiem*) Četrdimensiju pasaulē, par ceturto dimensiju ņemot laiku, cilvēku varētu iztēloties kā kādu izstieptu mainīgas formas objektu, kurš vienā galā izskatās pēc zīdaiņa, bet otrā galā ir kaulu un trūdu čupiņa.

Laiku varētu uzskatīt arī par faktoru, kas sasaista telpu un procesu. Domas ilustrācijai paņemsim piemēru no mehāniskās kustības (procesa). No skolas laiku fizikas kursa varbūt atceramies, ka noietais ceļš (S) ir proporcionāls kustības ātrumam (v) un patērētajam laikam (t) – to sareizinājumam.. Matemātiskajā izteiksmē to izsaka ar formulu $S = v \times t$; Izteiksmi algebriski pārveidojot, iegūstam : $t = S / v$; Te S faktors – ceļš (attālums) pārstāv telpu (vispārībā - „dimensiju”), bet v (ātrums) pārstāv procesu (mūsu gadījumā mehānisko). Izriet vispārīgs secinājums, ka dažādās „dimensijās” dažādiem procesiem laika tecējums arī ir dažāds!

Varbūt mūsu emocionālās izjūtas (psihiskie procesi), ka dažkārt laiks „velkas gliemeža gaitā”, bet citreiz „skrien vēja spārniem”, nav nemaz tikai tādas dzejiskas metaforas vien!?

Cerīgāks ir variants, ja par augstākās dimensijas koordināti liekam svārstību frekvenci. Jau minējām, ka matērijas pamatos tiek liktas „kaut kā” svārstības ar dažnedažādām frekvencēm (biežumiem). (Gan nejaudājiet „kas” tur svārstās - par to vēl notiek strīdi un tiek laužti šķēpi To, ka „viss ir svārstības”, pirms gadu tūkstošiem apgalvoja jau senindiešu filozofi. Tagad tam piekrīt arī mūsdienu modernā zinātne.). Katram materiālam veidojumam - vielai, laukiem, informācijām, apziņām, domām utt., tad nu atbilst kādas sarežģītas svārstību frekvenču kombinācijas, kas veido kādus attiecīgus „laukus”..

Tad nu tās „augstākās dimensijas” faktors varētu būt šā „kaut kā” svārstību frekvences, kuras varētu būt bezgala daudz un tādejādi tad arī veidojās tās bezgaldaudzās dimensijas. Šīs svārstību frekvenču faktoru dimensijas lieliski savstarpēji savietojas. Ilustrācijai varētu piemērot analogiju ar radioaparātu darbību. Daudzās pasaules radiostacijas raida (izstaro) radioviļņus (būtībā laukus), kuri tad pārnes pārraidāmo informāciju. Katras radiostacijas izstarotajiem radioviļņiem ir sava tai „piešķirtā” frekvence. Skaņojot radioaparātu, mēs tā tehniskās sistēmas noskaņojam rezonansē uz mūs interesējošās radiostacijas viļņu frekvenci, tādejādi iekļaujamies attiecīgajā frekvences „dimensijā”. Visi šie dažādo frekvenču radioviļņi, esot katrs savā attiecīgajā „dimensijā”, atrodas savietojušies „tepat” (hipotētiskajā „ēterā”, jeb tautas valodā - „gaisā”) un visapkārt un viens otram netraucē.

Protams, ir grūti un pat neiespējami iztēloties kādu objektu vai subjektu vizuālo izskatu kādā augstākā dimensijā. Te var operēt tikai ar matemātiskām metodēm, kuras daudz maz izprast var tikai ar speciālu izglītību un zināšanām. Tā, ka „vienkāršajiem mirstīgajiem” nākas zinātniekiem ticēt „uz vārda” un Pasaules kādai daudz maz izpratnei mēģināt izmantot kaut vai šajā traktātā aplūkotos vienkāršotos modeļus.

Ikviens objekts (tātad arī objektu sistēmas) vienlaikus atrodas daudzās (vispārīgā aspektā - visās) dimensijās.

Šīs tēzes izpratnei iedomāsimies kādu trijdimensiju objektu, piemēram, koku, „sašķielētu” plānās plāksnēs, tātad divdimensiju pasaules „apakšobjektos” Vienos šķēlumos (divdimensiju pasaulēs) atradīsies sakņu sistēmas fragmenti, citos stumbra, bet citos laou un zaru sistēmas fragmenti. To visu savietojot vienā kopumā, tad arī iegūsim mūsu koku, kas vienlaikus atrodas gan bezgaldaudzās divdimensiju, gan vienā konkrētā tridimensiju pasaulē. (Un arī hipotētiskajās augstāko dimensiju „pasaulēs”)

Cilvēks un vispār ikviena dzīva būtne ir sarežģīta sistēma, kas veidojās no dažādām matērijām - vielām, laukiem, enerģijām, apziņas, domas un dvēseles, (kuras tad laikam izvietojas kādās tam piemērotās dimensijās), kā arī no simbiozes vai parazītisma ar miljoniem citu būtņu - baktērijām, vīrusiem un diezin kā vēl... Ezotēriskajās mācībās runā par cilvēka mentālām (domu), astrālām (jūtu un emociju) un citām „pasaulēm” („kermeniem”), kuras tad nu arī varētu iekļauties mūsu daudzdimensionālajā modelī. Tajā pat laikā cilvēks kā kāda „sīka vienība” ietilpst citās augstāku pakāpju sabiedriskajās sistēmās. Un cilvēkam, lai neietu bojā, bez ierunām ir jāpakļaujas Sistēmas interesēm un jāpilda sev paredzētās funkcijas un pienākumus.

Šajā sakarībā izriet mūžsenais antagonisms starp indivīdu un kolektīvu (sistēmu). Vadoties no Pasaules uzbūves sstēmiskuma aspekta, izriet it kā viennozīmīgs secinājums, ka primārajām un noteicošajām ir jābūt Sistēmas interesēm!

Gan pret to kvēli iebilst individuālisma ideoloģijas apoliģēti, norādot, ka, „Vēstures” gaitu ļoti bieži lielā mērā nosaka kādas atsevišķas kādos aspektos ģeniālas un spējīgas personības. Iespējams, ka sabiedrisko sistēmu funkcionēšanā pastāv izņēmuma gadījumi, kuri dod iespēju atsevišķiem sistēmas elementiem - „spēcīgām personībām iziet ārpus no vispārējas nosacītības rāmjiem, pat uzņemoties un realizējot sistēmu nosakošās līderfunkcijas. Tā noskaidrošanai filozofiskajā domā sistēmpētniekiem ir vēl daudz darba priekšā.. Iespējams, ka šī „izlekšana no rāmjiem” ir saistīta ar sabiedrisko sistēmu attīstības procesiem. Vēl pirms dažiem gadsimtiem cilvēks bija cieši piesaistīts savai „kārtai” un pāreja citā „kārtā” bija praktiski tikpat kā neiespējama.

Jau minējām, ka katrai sistēmai atkarībā no tās sarežģītības un attīstības pakāpes droši vien piemīt apziņa un no tā izrietošais viss pārējais. Tātad kādai ļaužu kopai (ģimenei, dzimtai, tautai, sabiedrībai utml.) arī varētu būt kāda specifiska apziņa un viss attiecīgais.. Ezotērikā runā par tā saucamajiem *egregoriem* - informatīviem veidojumiem, kas pārvalda un vada dažādu indivīdu kopu kopējo mentālo (domu) pasauli. Šie egregori laikam „mitinās” arī kādā no šīm iespējamām dimensiju „pasaulēm”. Iespējams, ka egregoriem arī ir kādas „infekciju” slimības un tajos plosās pat epidēmijas. Tā varbūt var izskaidrot kāpēc ļaudīs parādās visādas modes ākstības, fanātismi, masveida perversitātes un ideoloģiskas „paranoijas”.

Pastāv hipotēzes, ka „egregorisms” ir attiecināms ne tikai uz ļaužu kopām vien. Tad jau visādi „mīti un pasakas” par meža, kalnu utml. (sistēmas kā ne kā!) „dvēselēm un gariem” nav tikai tāds „poētisms” un iztēle vien bez jebkāda daudz maz sakarīga pamatojuma!.

Sistēmas (sistēmu sistēmas utt.) līdzīgi kā dzīvas būtnes, rodas, aug, veidojas, nobriest, pārveidojas, arī „slimo”, „vārguļo” un arī iet bojā, dodot vietu citām sistēmām. Sistēmas savā starpā arī pretdarbojas vai pat „karo” (it sevišķi sabiedriskās sistēmas - valstis) un arī sadarbojas, tādejādi iespaidojot attiecīgas augstākas kārtas sistēmas funkcionēšanu. Tāda, acīmredzot, ir viena no Pasaules esības likumsakarībām, kuras domājoši un zinātkāri cilvēki cenšas izprast.

Ar daudzdimensionalitātes modeli var pamatot arī „viņpasaulēs” esamību, kas laikam atrodas kādā citā dimensijā. Cilvēkam miršot, tas, iespējams, nonāk saskares „kopējā vietā” ar „viņpasaulēs” dimensiju un, mainot savu svārstību frekvenci uz „viņpasaulēs” dimensijas frekvenci, tā dvēsele un gars „pazūd” no līdzšinējās pasaules. Vispārējais vienkāršotais uzskates mehānisms varētu būt līdzīgs kā iepriekšējā piemērā ar „plaknīša” „ceļojumu”. Ej nu sažini, kas tur pārvietojas uz „viņpasaulēs” dimensiju - dvēsele vai gars. Abi būtībā ir informatīvi laukveidīgi formējumi, tātad ar kādām savām svārstību frekvencēm Atbilstoši ezotēriķu uzskatiem, tas varētu būt gars, jo dvēseles laukveidīgais formējums 40 dienu laikā tomēr sairstot. (Sakarā ar to laikam pastāv reliģisko tradīciju rituāli, kas 40 dienu laikā pēc indivīda nāves ir jāizpilda) Gars gan esot nemirstīgs un tas pāriet citā dimensijā, lai, pakļaujoties karmiskajam aprites likumam, pēc kāda laika reinkarnējoties atgrieztos „mūspasaules” dimensijās.

Reinkarnācijas hipotēze cilvēku emocionālajam prātam, kā arī Cilvēces un tās sabiedrības interesēs, manuprāt, ir „svētīga” un arī disciplinējoša, jo dod apziņu, ka „mana” dzīve nav gluži bezjēdzīga, ka „es” tomēr zudībā neiešu, bet turpināšos kādā jaunā veidolā un kvalitātē, atbilstoši manai līdzšinējai rīcība, Likteņa izpausmē saņemot pelnīto balvu vai sodu. Reinkarnācijas hipotēze ļoti labi iekļaujas Pasaules sistemātiskuma aprites un periodiskuma procesos. Arī valdošajām aprindām karmas mācība ir izdevīga sabiedriskās spriedzes un dzīves neapmierinātības slāpēšanai. Ja esmu nabags un pa dzīvi kuļos kā „pliks pa neātrām”, tad tas ir mans karmiskais sods par slikto uzvedību iepriekšējā dzīvē. Savukārt apskaust tos, kas dzīvo kā „niere pa taukiem” nevajag, jo tie saņem karmisko apbalvojumu par savu labo uzvedību iepriekšējās dzīvēs, Tagad tiem gan ir jāpiesargās „sagrēkot ” un, drošības labad, iteicams piekopt kādu labdarību.

Intererants sistēmiskuma aspekts ir **jēdzienu** pasaule, kā cilvēku domu (kas taču ir matērija!) pasaules sastāvdaļa. Redzam, ka jēdzienu starpā pastāv noteiktas un striktas likumsakarības. To apliecina „visu varenās” matemātikas dažādās nozares. Matemātikā taču vispār tiek operēts ar abstraktiem jēdzieniem. Skolās solā sēdot un apgūstot algebras, ģeometrijas, trigonometrijas pamatus, mēs taču „kaļam no galvas” visādas formulas, ar kuru palīdzību mācāmie risināt visādus praktiskas dabas uzdevumus un problēmas.

Pafantazējot, var nonākt pie atziņas, ka tuvāk iepazīstot „augstāko dimensiju pasaules”, tiks atrastas kādas likumsakarības tādiem „netveramiem” emocionāliem jēdzieniem kā „laime”, „mīlestība”, „nāids”, „labestība”, „riebeklība”, „gods”, „taisnīgums”, „sirdsapziņa”, „Dievs”, „Sātāns”. utml. Un nākotnes skolās mūsu mazmazmaz bērni mācīsies un „galvā kals”, teiksim, laimes un mīlestības aprēķinu formulas

Nez vai šīs jēdzienu likumsakarības (tostarp matemātiskās) Pasaulē jau eksistē „pašas par sevi” (piemēram, tajā hipotētiskajā IVL) un cilvēki tās „priekš sevi” tikai atklāj un izzina, jeb tās ir pašu cilvēku darbības radīts domu produkts? Pastāv taču hipotēze par tā saucamo *noosfēru* - cilvēku prāta darbības radītu informatīvu „laukveidīgu” kopumu, kurā koncentrējas Cilvēces radītās zināšanas un atziņas. Pieņemot hipotēzi, ka matērija kā tāda ir mūžīga, bojā neiet, bet tikai pārveidojas, tad cilvēku „radošā doma” ir tikai viens no Pasaules procesu elementiem, procesu, kuri notiek mums pagaidām nesaprotamu „dievišķu” likumsakarību iespaidā.

Zinātne ir iepazīsusi dažas Pasaules vispārīgajā modelī darbojošās likumsakarības. Manuprāt visunikālākā un universālākā ir **periodisku svārstību** likumība (kuras vienkāršotais idealizētais gadījums ir ts. „harmoniskās” svārstības, tās attēlojot kā *sinusoidālas formas funkcijas*). Viss notiek periodiski (vienkāršākā uztverē diennakts un gada laiku maiņas utt.) - sākot no visaptverošas rotācijas kustības vielas uzbūves līmenī (vielas modelī attēlotā elektronu rotācija pa orbītu un „ap sevi”) un beidzot ap dažādām rotācijām galaktiku līmeņos. Kā jau minējām, pat senindiešu filozofiskajās mācības tiek teikts, ka „viss ir svārstības”. „Tīra” rotācija ir periodiskuma atsevišķs gadījums. Pārsvarā ir kombinēta kustība - rotācija un taisnvirziena kustība. (Taisnvirziena kustību gan var aplūkot kā līklīnijas (rotācijas iespaidā) kustības nelielu posmu liela rotācijas rādiusa gadījumā). Šī kombinētā kustība tad veido plaši izplatīto **spirāles likumību**.

Spirāles likumība ir unikāla. Pavērojiet! Spirālēs ir savērptas gan bezgaltālās Visuma galaktikas, gan DNS molekulārās struktūras, gan dažādu molusku gliemežvāki... Kā liecina senvēstures pētījumi - cik gan tā saucamās dažādas „civilizācijas” laika gaitā ir

pastāvējušas, par kurām arheologi tikai atrod kāds paliekas! Liekas, ka visi procesi ir pakļauti spirāles likumībām. Sevišķi tas uzkrīt ts. sabiedriskajos un vēsturiskajos procesos. Tādā pusironiski humoriskā skatījumā - gan sieviešu brunču garuma un vīriešu bārdu modes, gan sabiedrisko iekārtu formācijas - fiziskā verdzība, nākamā posmā dzimtbūtīgais feodālisms, tad kapitālisma attīstības posmi, indivīdu pakļaujot jauna tipa naudas verdzībā, tad „kreisais” sociālisms, kuru mēģina izveidot ar „cilvēcisku seju”, tad spirāles pagrieziens uz „mežonīgo kapitālismu”, kuram gan visādi „labējie” arī mēģina pielāgot šo „cilvēcisko seju”....

Periodiski ir arī cilvēkā norisošies psihofizioloģiskie procesi. Pētnieki apgalvo, ka pastāv 23 dienu fiziskās aktivitātes, 28 dienu emocionālā un 33 dienu intelektuālos spēju cikli. Fiziskā cikla sinusoids pozitīvajā pusperiodā indivīda tīri fiziskā rakstura spējas esot „normālā” līmenī, bet negatīvajā pazeminātas; emocionālajā ciklā attiecīgi labs vai nomākts „garīgais” noskaņojums, bet intelektuālā cikla pozitīvajā pusperiodā labāk padodoties visādi „galvas darbi”. Bīstamākās esot tās dienas, kurās noris pāreja no viena pusperioda uz otru. Pasam traki, ja šo triju ciklu lūzumi sakrīt - tad nu labāk esot „vispār no gultas ārā nekāpt!”

Interesanta, unikāla un pat universāla ir t.s., **normālsadalījuma likumība** (dažkārt saukta arī par Gausa likumību), kas attiecas uz visiem „dabiski” norisošiem gadījumu procesiem. To pirms kādiem vairāk par divsimt gadiem noformulēja izcilais vācu matemātiķis un zinātnieks Karls Fridrihs Gauss (1777 – 1855) Šī likumība uzskatāmi ilustrē arī faktu, ka Pasaulē nekas nav un nenotiek absolūti precīzi, bet vienmēr pastāv kāda izkliede.

Likumības izpratnei aplūkosim šādu vienkāršotu un uzskatāmu modeli. Atpūšoties pludmalē, paņemsim sauju smilšu un no dūres tās birdināsim zemē. Ja uz birstošajām smiltīm neiedarbojas nekāds ārējs iespaidojošs faktors (piemēram, vēja pūsma), tad process noris „dabiski” un iegūsim simetrisku smilšu kaudzīti ar tās stāvāko daļu un piekājtēm, kuras veido „gadījuma dēļ” tālāk aizripojušie smilšu graudiņi. Ja saskaitītu visus smilšu graudiņus, tad izrādītos, ka kaudzīšu ” stāvākajās” daļās koncentrējas apmēram 70 % (precīzāk 68,2 %) visu izbirušo smilšu graudiņu, bet pārējā daļa izkļiedējas pa „piekājēm”. Šīs likumības matemātizēto grafisko attēlojumu zīmē kā „zvanveida” līkni. Ja procesa „dabiskums” („normālums”) kādu faktoru iedarbības dēļ tiks iztraucēts, tad šī līkne tūdaļ izkropļosies. Tā nu „dabiskos” gadījumu procesos veidojas tuvinātā likumsakarība 15 % – 70 % - 15 %. Ja kādā ražošanas procesā tehniskajā kontrolē izlasē pārbaudot izstrādājuma parametrus, to mērpunkti iekļaujas šīs zvanveida līknes likumībā, tas nozīmē, ka tehnoloģiskais process ir OK!, pretējā gadījumā kaut kas iet „greizi” un

inženieriem ir jāmeklē novirzes iemesli. Izrādās, ka šī likumsakarība ir universāla un attiecas pat uz sabiedriskajiem un sociālajiem procesiem. Tādā nedaudz vulgarizētā ilustrācijā :

Ikviens skolmeistars vismaz intuitīvā līmenī zina, ka tikai kādi 15 % skolēnu viņa stāstīto saprot pusvārdā, savukārt kādi 15% nekad tā īsti nesapratīs, bet labākajā gadījumā „iekals no galvas”, bet pārējiem 70 % var mēģināt ko iestāstīt.

Ikvienā darba kolektīvā būs kādi 15 % darbinieku, kas strādās „pēc labākās sirdsapziņas”, savukārt kādi 15 % tā vien mēģinās noslaistīties un „nobumbulēt”, bet pārējie 70 % strādā pēc principa „kā dzen, tā iet!” (Vai arī - kā maksā, tā strādā)

Parastā „normālā” sabiedrībā kādi 15 % ļaužu jau „no dzimšanas” ir godīgi un ar sirdsapziņu, kādi 15 % būs tendēti uz negodīgumu vai pat noziedzību, bet pārējiem, lai tie „turētos rāmjos”, būs nepieciešami likumi, „baušļi” un „ētikas kodeksi”. Ja nu šos „noziedzīgi tendētos kādi nolikvidētu, teiksim, apšautu un pēc tam procesu atkal palaistu „savā valā”, tad pēc kāda laika izrādītos, ka šie 15 % „slikti tendēto” atkal būs atjaunojušies! Secinājums - ja nu vēlamies uzlabot visas sabiedrības morālās kvalitātes, tad ir jāiedarbojas uz attiecīgās normālsadalījuma līknes vidējo vērtību, tādejādi visu līkni pārbīdot „pa labi” vēlamā kvalitatīvā virzienā. Tātad - pats galvenais iespaidošanas faktors lai būtu visas sabiedrības izglītošana un audzināšana. Nekādi cietumi vai apšaušanas nelīdzēs!

Vīriešu vidū parasti ir kādi 15 % Bruņinieku, Domātāju, Džentlmeņu šo vārdu labākajā nozīmē. Savukārt kādi 15 % būs avantūristi, „mačo” tipa, agresīvi vai pat sadistiski tendēti eksemplāri. Pārējie 70% ir parasti „darba jūga lopiņi”.vai „prasti plunduri”, kuru pamatintereses ir „aliņš, tusiņš un seksiņš” (it sevišķi jaunatnes vidū)...

Savukārt sieviešu starpā kādi 15 % ir „dzelzs lēdijas”, „jefreitori brunčos”, kuras tieši vai netieši „komandē parādi”, savukārt kādi 15 % ir gaisīgi „plivekļi”, „bārbijas”, kurtizānes vai prastas „vieglas uzvedības sievietes”, bet pārējos 70% veido nomāktās un nomocītās „ģimenes jūga” vilcējas.

Protams, raksturojumi ir nedaudz pārspīlēti, taču, manuprāt, tuvi īstenībai. Ar kritisku aci pavērojiet sabiedrību un tajā norikšošos procesus - būs viela pārdomām! Jāatgādina, ka šī likumība kā tendences veidojas „dabiskos un netraucētos” procesos. Kādos specifiskos apstākļos, izglītības, valdošās ideoloģijas vai modes iespaidā, kā arī veicot tā saucamo „audzināšanu”, likumsakarības līkne var sašķiebties un izkropļoties. Taču „cilvēciskās” pamattendences vienai būs saglabājušās un, visādiem „iespaidiem” atkrītot, tās atkal pilnā mērā atsāks izpausties.

Visā šajā dažādo sistēmu jūklī joprojām pastāv vēl kaut hipotēzes līmenī neatrisināta problēma. Proti - kad kāda sistēma kļūst „dzīva” un kāds vispār ir „dzīvības” kritērijs? Vai tikai pašreproducēšanās spējas? Neraugoties uz visiem visai iespaidīgiem zinātņu panākumiem, joprojām vēl nav izdevies „mēģenē” sintezēt kaut visvienkāršāko baktēriju! Laikam jau pietrūkst kādu („dievišķu”?) informatīvu impulsu, lai materiālu daļiņu kopums pēkšņi kļūtu „dzīvs”. Nez pie kādiem nosacījumiem iedarbojas filozofiskā tēze par „kvantitātes lēcienveidīgu pāreju jaunā kvalitātē”? Vai „apziņa” rodas šā lēciena rezultātā, jeb tās veidošanās ir pludens process, atbilstoši sistēmas sarežģītībai un informācijas plūsmas sakārtotībai? Kādu iemeslu dēļ pastāv tik daudzveidīgas dažādo dzīvo būtņu formas un sugas?

Starp citu, ar ts, „gēnu inženierijas” metodēm cilvēks jau ir iemācījies veidot dzīvniekiem jaunas sugas. Tas notiek iedarbojoties uz organisma sākumprocesu šūnu DNS molekulārajām struktūrām, izdarot tās veidojošo gēnu izmaiņas. Taču tas tiek darīts ar „dzīvām” šūnām. Kāpēc un kas notiek kad šūna „mirst”, tas vēl nav īsti saprotams.

Cilvēka (un vispār „dzīvu” būtņu) organisma veidošanai ir nepieciešami dažādi ķīmiski elementi. Taču organismi tos „ņem pretī” nevis „tīrā veidā”, bet gan jau pabijušus kādās citās dzīvās būtnēs - augos vai dzīvniekos, jau ietilpstošus kādos bioloģisk- ķīmiskos veidojumos. Paceļas hipotēze, ka attiecīgie nepieciešamie ķīmiskie elementi tad nu ir ieguvuši „informatīvas komponentes”, kas nodrošina iespēju šiem elementiem iespēju

iekļauties dzīvā organisma konstrukcijā, Nu negraužam taču, piemēram, naglas vai nelaizām cinkotus spaiņus, bet lietojam „bioloģisko” dzelzi vai cinku attiecīgajos preperātos! Ķīmiķi gan protestā pret tādu jēdzienu kā „bioloģiskais cinks” un tamlīdzīgi, „ievazāšanu”, jo „cinks ir un paliek cinks”, lai kur arī būtu pabijis! (Ja neņem vērā visādus tur „murgus” par kādām tur „informācijām”!)

Pieredze rāda, ka tik ļoti nepieciešamie vitamīni visefektīvāk iedarbojas, ja tos iegūstam no bioloģiskajiem produktiem - augiem vai dzīvniekiem, nevis mākslīgi ķīmiskā ceļā sintezētos.

Starp citu, dimants un grafīts savās fiziskajās īpašībās ir tik dažādi, lai gan ķīmiskā formulā tiem ir tāda pati! Atšķirība ir tādā kā „informatīvajā būtībā” – šo vielu molekulu uzbūves struktūrās.

Meklējot atbildes uz šādiem „grūtiem jautājumiem”, atkal, vismaz pagaidām, nākas iet vieglākās pretestības ceļu, un visas šīs neskaidrības „norakstīt” uz Dieva gribas rēķina!

Paceļas jautājums - no kurienes tās daudzās zināmās un vēl nezināmās Pasaulē darbojošās likumsakarības, pēc kurām funkcionē dažnedažādās sistēmas, ir radušās un kas tās ir iedibinājis? Vai tās ir radušās „dabiski” un stihiski, kā tā saucamie Dabas likumi, jeb vienkāršotā modelī tās ir iestādījis Dievs tas Kungs, tās ir „dievišķas” un līdz ar to „viss ir skaidrs” un nekādu problēmu vairs nav un nevar būt!?

Atsevišķa problēma ir cilvēku pašu veidotie „likumi” attiecībā uz sabiedrisko sistēmu funkcionēšanu. Tos attiecīgās sistēmas valdošo aprindu vajadzībām sacer algoti pakalpiņi - tā saucamie juristi. Ar to pūlēm tad tiek izveidoti tikpat kā neizbrienami visādu likumu džungļi, kuros „veikli zēni” iemanās sev nomedīt „treknus kumosus”. (Diemžēl ar „demokrātisku” un „likumīgu” balsošanu jebkādos līmeņos nu nekādi nevar panākt, lai, teiksim, kādas fiziskas sistēmas darbotos pretēji pastāvošajai Dabas noteiktajai kārtībai...)

Te nu paceļas visādas ētikas kategorijas - labi, slikti, taisnīgi, netaisnīgi, godīgi, negodīgi. (Kas „kaķim” būs „taisnīgi”, tas „pelei” liksies „netaisnīgi”... „Lēti pirkt un dārgi pārdot” vieniem liksies „negodīgi”, bet citi to uzskatīs par „normālu un cienījamu biznesu”...) Pašsaprotami, ka „labi” ir tas, kas stiprina darbojošos attiecīgo sabiedrisko sistēmu kāda jau nu tā ir (pareizāk sakot, sistēmas valdošos slāņus - ts. eliti) un „slikti” ir tas, kas sistēmai (un attiecīgi tās „valdošajiem”) var kādā kaitēt.

Ideālistiski tendētajos filozofos figurē viedoklis, ka „fiziskajā Pasaulē” darbojošies Dabas (jeb „dievišķiem”) likumi ir objektīvi un to būtību plašākā interpretācijā, velkot paralēles, vajadzētu attiecināt arī uz cilvēku veidotajām sabiedrisko sistēmu ētiska rakstura dažādām nostādnēm (ētikas kodeksiem, morālei utml.), kurām tad nu vajadzētu būt ar tādu kā „kosmisku” raksturu. Dievs („zinātniskāk” un „gudrāk” izsakoties - Kosmiskais Saprāts) tad nu būtu Cilvēces „taisnīguma un godīguma” garants. Tā realizācija tad notiekot ar tā saucamiem „karmiskajiem likumiem” jeb, kristietības interpretācijā, - caur „Dieva sodu un žēlastību”.

Cilvēcei, kas taču ir Visuma sastāvdaļa, kā sistēmai attīstoties un nobriestot, no patlabanējās antagoniskās sašķeltības būtu jāklūst vienotai un tai vajadzētu harmoniski iekļauties Visuma sistēmu sistēmā.

Jeb tas pārāk utopiski skan?

Šajā traktātā būtībā ir nonākts pie hipotētiskā Dieva esības problemātikas. Man nu iznāk kā tajā populārajā teicienā :

„Ateisti zina, ka Dieva nav. Es neesmu ateists, tādēļ nezinu vai Viņš ir vai nav!”

Tomēr šā sacerējuma īstenais nolūks bija domājošiem cilvēkiem sniegt impulsus kādām radošām pārdomām. Atliek cerēt, ka, kaut nedaudz, tas man varbūt būs izdevies...

Arvīds Kalme

Māris,

13:26:04 04.04.2008

87.226.85.33

Katrs komentāros raksta par sevi. Kas cilvēkā ir dominējošs, par to viņš domā un raksta.

Girts,

14:18:56

03.04.2008

212.93.97.132

(c): "visa vaina ir cilvēku nepietiekamajā attīstībā, nevis reliģijās, jo gadījumā, ja cilvēka dabā ir citu apspiešanas un visa sev sagrābšanas instinkts (ego), tad viņš izmantos jebkuru ieganstu (pat reliģiju), lai apmierinātu šīs savas dabas prasības. "

BINGO!!!

Ivars,

12:41:05 03.04.2008

194.8.16.3

Slava autoram. Ļoti labs darbs publikai ar kaut kādām priekšzināšanām, kas spēj un šad tad grib ko palasīt :)

Wu, Modris

10:37:34 03.04.2008

78.84.115.182

> bet tagad man aizvien vairāk liekas, ka visa vaina ir cilvēku nepietiekamajā
> attīstībā, nevis reliģijās, jo gadījumā, ja cilvēka dabā ir citu apspiešanas un
> visa sev sagrābšanas instinkts (ego), tad viņš izmantos jebkuru ieganstu
> (pat reliģiju), lai apmierinātu šīs savas dabas prasības.

Ļoti labi! :)

Modris,

03:50:34

03.04.2008

80.233.142.78

"Tomēr šā sacerējuma īstenais nolūks bija domājošiem cilvēkiem sniegt impulsus kādām radošām pārdomām. Atliek cerēt, ka, kaut nedaudz, tas man varbūt būs izdevies..."

Nē, Arvīd, tas Tev nav izdevies! Garlaicīgs, paviršs un būtībā bezjēdzīgs sacerējums ar

krietnu cinisma un snobisma (t. i., egoisma) porciju.

Modris,

03:37:58
03.04.2008

80.233.142.78

"Diemžēl „Dieva vārdā” apmāti cilvēki spēj izdarīt arī visādas riebeklības un noziegumus, bez jebkādiem sirdsapziņas pārmetumiem, uzskatot, ka izpilda „Dieva gribu” vai dara „Dievam patīkamus darbus”...”

Es īsti nezinu, bet šķiet, ka mani uzskati šai jautājumā (es līdz šim domāju apmēram tāpat) sāk kaut kādi mainīties. Es domāju, ka vainīgas ir reliģijas, bet tagad man aizvien vairāk liekas, ka visa vaina ir cilvēku nepietiekamajā attīstībā, nevis reliģijās, jo gadījumā, ja cilvēka dabā ir citu apspiešanas un visa sev sagrābšanas instinkts (ego), tad viņš izmantos jebkuru ieganstu (pat reliģiju), lai apmierinātu šīs savas dabas prasības.

Eze,

21:55:16 02.04.2008

87.99.92.3

Aizraujoši :)))

Plaknīši man dimensiju skaidrojumā īpaši patika :)))

Taisnīši gan netika vārdā nosaukti, bet arī tie laikam ir jauka tauta :))))))

Man patīk tāda savietošana principiāli. Man patīk cilvēki, kas visu māc smuki savīt savā ligzdiņā.

Jūsu komentāri, ieteikumi, domas:

Vārds	<input type="text"/>	e-pasts	<input type="text"/>
Jūsu domas	<input type="text"/>		
<input type="button" value="Pievienot"/>			

Ja vēlaties atstāt komentāru, lūdzu atsūtiet uz [e-pastu](#) cipariņus, kas parādās ieejot [šeit](#).

Nolūks - atļaut pievienot komentārus, nevis nekontrolēta apjoma un saturs spamu.

Mājas DSL lietotājiem - lūdzu atsūtiet Vārdu

Kopējot ievietoto informāciju, lūgums pievienot atsauci uz www.e-mistika.lv